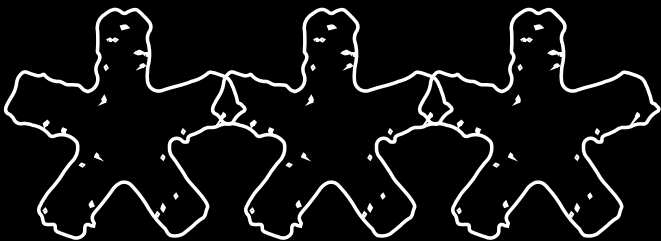

ČLOVEK# ŽIVAL

Razstava
studentov
ULALUO

Prirodoslovni muzej
Slovenije

ČLOVEK# ŽIVÁ

Razstavní katalog

1. 9.–1. 10. 2022

Odnos ljudi do živalskega sveta in pomeni, ki jih razumemo pod pojmom »živalskosti«, so se zgodovinsko gledano spreminjali in variirali od pozitivnih razmerij občudovanja in empatije do negativnega in odklonilnega strahu pred divjim, nečloveškim in iracionalnim. Podobno dvoumen odnos razkriva tudi sodobna družbena kultura in politika, saj se na primer do živali, ki jih vzgajamo kot hišne ljubljence, obnašamo skrbno, empatično in zaščitniško, medtem ko druge barbarsko izkoriščamo v živilski in tekstilni industriji, v biotehnoloških in genetskih eksperimentih. Občudujemo nečloveško inteligentnost živali in jih hkrati zlahka brezčutno eliminiramo, ko predstavljajo oviro našim utilitarnim in tehnološko progresivnim ciljem. V živalih torej prepoznavamo zrcaljenje podobnosti, ki je osnova čustvenim transferjem in ki jo v drugem kontekstu izkoristimo za namene laboratorijskega testiranja.

Uršula
Berlot Pompe

*Akademija za likovno
umetnost in oblikovanje
Univerze v Ljubljani*

Razstava Človek # žival, ki so jo pripravili študentje različnih oddelkov Akademije za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, poskuša izraziti to ambivalenco že v naslovu projekta, kjer se znak # (*hashtag/ lojtra*), ki običajno na spletnih omrežjih zaznamuje digitalno povezane vsebine, pojavi kot vizualni znak, ki v sestavi dveh horizontal in križajočih vertikal grafično izraža presečišče ali prečenje nasprotij. Osvetlitev nasprotij ali poskus njihovega prečenja je tudi osrednja značilnost ustvarjenih umetniških del, ki v različnih medijih tematizirajo metaforične, poetične, simbolne ali groteskne vidike našega razmerja do živali.

Študentje so naglasili problem laboratorijskih eksperimentov, vzreje živali in onesnaževanja v živilski industriji, kritiko antropocentrizma ali dualističnega pojmovanja živali in ljudi. Ukvarjali so se s pojavi strahu in destruktivnimi emocijami do živali ter izražali sočutje in spoštovanje do njih; ustvarili so družbeno kritična dela, ki zrcalijo probleme sodobnega časa in hkrati vizionarsko raziskujejo možnosti novih oblik sobivanja in komunikacije z drugimi, nečloveškimi živimi bitji. Vizualno dovršena in konceptualno premišljena dela podpirajo ideje posthumanističnih kritik antropocentrističnega dojemanja človeka v smeri dojemanja živali kot enakovrednih in enakopravnih bitij, s katerimi delimo naš skupen planet.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vodstvu Prirodoslovnega muzeja Slovenije, projektni pisarni in vodstvu Akademije za likovno umetnost in oblikovanje, organizacijski ekipi projekta »Humanistika, to si ti« na Filozofski fakulteti, Svetu za umetnost Univerze v Ljubljani ter drugim znanstvenim, pedagoškim in umetniškim institucijam, ki so sodelovale pri realizaciji posameznih projektov. Zlasti pa se zahvaljujem študentom, ki so pristopili k projektu entuziastično in predano ter ustvarili čudovita, idejno zanimiva in tehnološko kompleksna umetniška dela.

Čeprav se človek največkrat izvzema iz te skupine, smo tudi ljudje živali, pa če nam je to pogodu ali ne. Prepogosto namreč pozabljamo na to, kako zelo podobni smo si – *koliko živalskega je v nas in hkrati človeškega v ostalih živalih?* Kljub temu, da se imamo za nekaj posebnega, ravno to vprašanje že dolgo krati spanec številnim mislecem in je še vedno ali pa morda bolj kot kdaj koli prej zelo aktualno! Zato je izpostavljeno vprašanje v grafično parafrazirani obliki tudi naslov umetniške razstave *človek # žival*, nastale v okviru letošnjega projekta Evropske noči raziskovalcev – Humanistika, to si ti! Z njim so se tokrat ukvarjali študenti Akademije za likovno umetnost in oblikovanje Univerze v Ljubljani – bodoči slovenski umetniki.

To je v omenjenem kontekstu posebej zgovorno simbolno sporočilo. Umetnost se (je) namreč pogosto omenja(la) kot tisti »sveti gral«, ki nas loči od ostalih živali. Hkrati pa je eden od redkih temeljev družbe, ki povezuje in zbližuje različne, ideološko nasprotujoče si, včasih celo sprte posameznike in strani. V tem duhu so združili moči študenti najrazličnejših likovnih smeri, ki so svoja umetniška dela postavili na ogled v prostore Prirodoslovnega muzeja Slovenije. Le-ta pa predstavlja najstarejšo slovensko kulturno in znanstveno institucijo, ki raziskuje naravo in jo skuša približati širši skupnosti v vsej njeni pestrosti in raznolikosti.

Posamezna umetniška dela sama po sebi naslavljajo kompleksne tematike človeka v odnosu do ostalih živali. Hkrati pa skupaj povezujejo družboslovje in naravoslovje oz. ljudi in živali na splošno. Ljudje v okviru številnih, predvsem znanstvenih disciplin neumorno raziskujemo naravo in ostale živali. Skušamo odkriti kar največ o njih in pridobljeno znanje izkoristiti v svojo lastno korist. Za to smo pripravljene nameniti veliko sredstev in razviti najrazličnejša orodja in tehnične pripomočke. Zelo redko pa se ustavimo in pomislimo, kaj se lahko naučimo od njih, kljub temu, da za to ne potrebujemo drugega kot pozorno opazovanje in nekaj potrpljenja. Oboje je tudi pomemben del tako ustvarjanja kot tudi uživanja umetnosti. Z njeno pomočjo se zato lahko naučimo veliko od ostalih živali, ki nemalokrat premorejo več sočutja, ljubezni in iskrenosti kot ljudje. Sedaj, ko nam je znanost povedala toliko o

živalih, je skrajni čas, da pozornost vsaj za hip preusmerimo na umetnost in jim prisluhnemo. Paradoksalno bomo verjetno prav s poslušanjem živali sami postali bolj človeški.

Razstavljene umetnine so tehnično dovršena in vsebinsko bogata popestritev muzejske zbirke. Poleg tega pa je razstava tudi edinstvena priložnost za predstavitev mladih avtorjev in sodobne umetnosti širši publiki, ki sicer ne zahaja (pogosto) na tovrstne dogodke. Zato se iskreno zahvaljujem vsem, ki ste omogočili realizacijo tega projekta. Posebna zahvala gre umetnikom oz. študentom UL ALUO, ki so prispevali svojo kreativnost in umetniška dela ter s tem dali glas sicer pogosto preslišanim živalim. Sebi in nam pa omogočili, da jim prisluhnemo in postanemo bolj človeški v odnosu do drugih (živali) in sebe.

Tim Prezelj

*Pegagoška fakulteta
Univerze v Ljubljani*

Antropogrom

Skupino je zanimala tematika antropocentrizma, prikaz človeka in živali v odnosu med seboj, kjer nevidne vezi visijo v določenem domišljijemskem prostoru. Gledalcu želimo približati stik dveh sorodnih a duhovno ločenih bitij, kar ponazarja problematiko moderne človeške nadrejenosti nad naravo, o tem pa pripovedujejo likovno zasnovani kadri. Zgodba pelje od strahu in nezumevanja do spoštovanja in krepitev odnosa do živali, iz bujne nevihte konfliktov do harmonične umiritve in sprave. To je mesto, v katerem je žival hlapec, človeški ego pa nadrejeni gospodar, a po tisočeri letih zlo izgublja moč, zbledi, po neurju zmot posije žarek upanja. Dobrodošli v mestu Antropogrom.

Iz polimerne pene sestavljen oblak »lebdi« na lesenih palicah, ki so vstavljene v lesen podstavek. Iz keramike izdelane figure ljudi in živali slonijo na oblakih, ki s pomočjo električne instalacije utripajo.

Rilind Beqolli, Jera Dacar
in Miha Livk

sodobna plastika

Ofidiofobija »V zaprtem praznem prostoru sva le ona in jaz. Z njo se soočim. Bojim se .... nje, kače.«

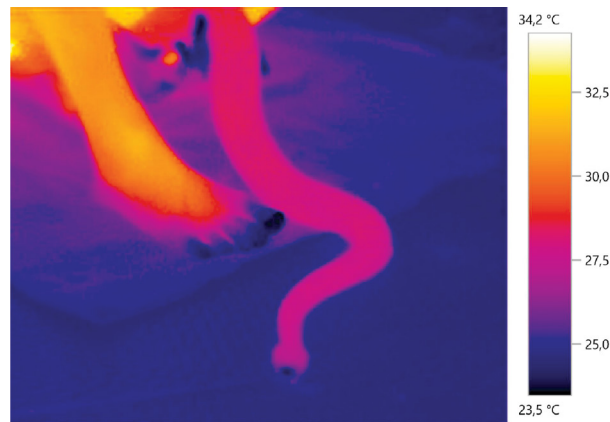
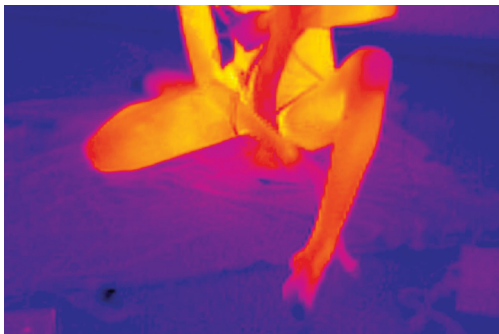
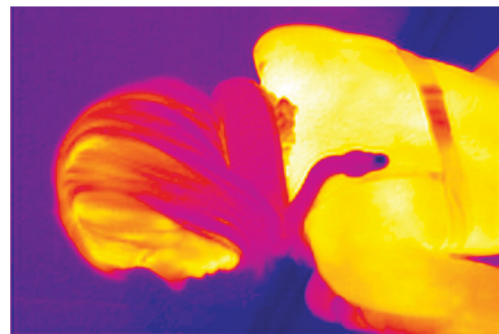
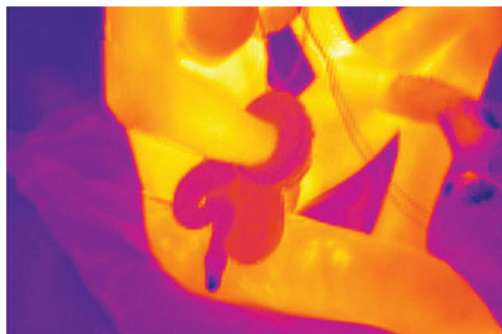
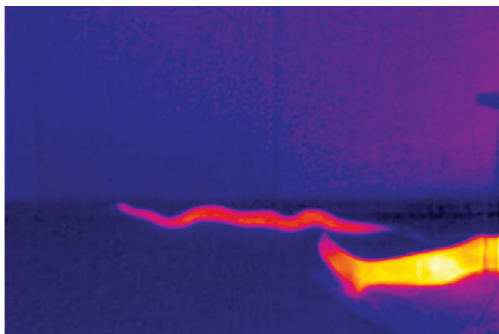
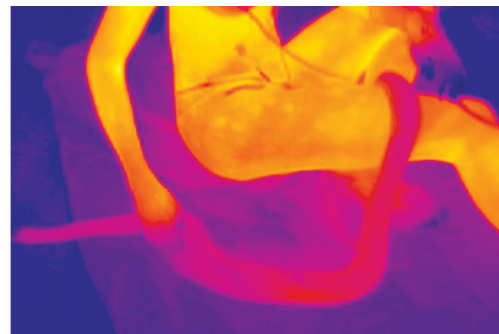
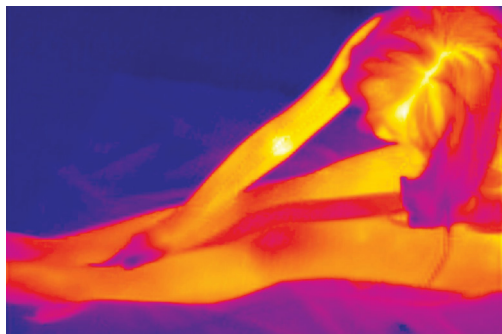
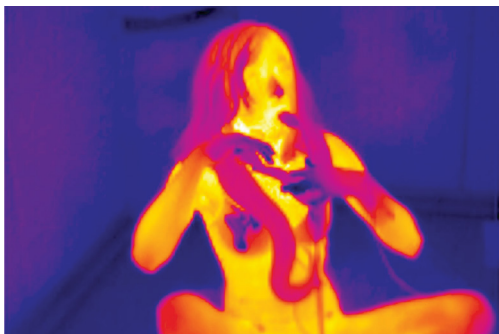
Strah želim premagati s terapijo izpostavljenosti, ki je ena izmed možnih načinov zdravljenja ofidiofobije. Na telesu imam nameščene merilne naprave, ki beležijo odziv telesa. Meritve oksigenacije in dihanja, zvočno snemanje pulza ter infrardeče fotografske posnetke združim s posnetki statične kamere.

Performans je bil izveden v konjskem izolatoriju na Kliniki za male živali na Veterinarski fakulteti Univerze v Ljubljani. Zahvaljujem se Kliniki za male živali za prostor in izposajo opreme, asist. Juriju Želu, asist. dr. Katerini Tomsič, snemalcu Janu Pirnatu in lastnici kače Lani Korun, ki so pripomogli k realizaciji projekta.

Meta Mramor

*performans dokumentiran
s kamero in fotografskimi
posnetki*

Ja(z), živa(l) Instalacija Ja(z), živa(l) je podobna ritualistični sliki. Bombažna tkanina je naravno obarvana v svetlem, komaj vidnem sivo-modrem odtenku in ima izrisane oblike in dizajne, ki nakazujejo odnos do stvari, ki jih je ustvaril človek in nečlovek, katerokoli bitje. Nekateri dizajni izhajajo iz obstoječih simbolov, vendar narejeni na novo. Narava kot tisto, kar nas obdaja in kar nas oblikuje, je medij in instrument, ki drži vse nedotaknjeno. Veje vsebujejo sporočilo, ki nas spominja na našo smrtnost, pa tudi na ponovno rojstvo. Zdi se, da so mrtvi, vendar imajo še vedno namen – možnost, da se z njimi hranijo ali razpadejo in vrnejo hranila okoliški naravi.

Delo niha med pojmom narave in prostora (vesolja), kar je življenje in smrt. Osredotoča se na povezovanje človeškega in nečloveškega, zemeljskega in duhovnega. Dotikanje teme duhovnosti kot prepoznavanja občutka ali občutka, da obstaja nekaj večjega od mene samega, nekaj več v tem, da sem človek kot čutna izkušnja, in da je večja celota kozmične ali božanske narave. Nekaj, kar presega biti človek. Nekaj, kar je metafizično, eterično.

Mori Sikora

*avtorska tehnika; tkanina,
veja in vrv iz jute*

Barje Barje je produkt raziskovanja percepcije (fiziološke in psihološke) in njene razlikovanja med človekom in živaljo. Fizionomija percepcije, najvplivneje vida, je očitno raznolika že zaradi samega zajetega intervala spektra svetlobe, ki se med bitji razlikuje, medtem ko je psihologija percepcije delikatnejša. S človekovim strahom pred neznanim je edini način reševanja tega strahu empirično dokazovanje in razlaga določenih pojavov, hkrati pa se s takimi kategorizacijami izgubijo določeni sentiment, katerih obstoj je odvisen od bolj celostnega dojetja in percepcije okolice. Platenje dokazov ponuja možnost preglednega, a hkrati ozkoglednega doživljanja, medtem ko enigmatična širokoglednost ponuja bolj celostno, a manj empirično doživljanje stvarnosti, kar vzbuja v človeku strah.

Tim Topić Izdelek je sestavljen iz dveh komponent (veliko platno in transparenca), ki sta si komplementarni in služita kot reprezentaciji dveh doživljanj istega dogodka. Medtem ko je platno enigmatično in naravno nepredvidljivo, so transparenca kontrolirane in klinično čiste. Platno je prikaz spoprijemanja z metamorfozo iz živega v drugače živo, plastene transparenca pa sapienčna interpretacija izgube duše.

*cianotip na platno,
digitalni UV tisk*

Kako se spoprijateljiti z vranami?

Najsibo skozi mite, folkloro ali legende, imajo vrane dolgo zgodovino povzovanja s človekom. So ena redkih ptic, ki ne le prepoznavajo človeka, temveč z njim tvorijo tudi razmerja. Njihova ptičja življenja se prepletajo z našimi, še posebno v urbanem okolju. Opazila sem, da jih je v mojem vsakdanjem okolju kar nekaj. Zato me je začelo zanimati, kako stopiti v stik z njimi in se z njimi spoprijateljiti. Na moje razmišljanje o tem sta vplivali dve nasprotujoči si srečanji. V enem prizoru se mi je zdelo, da mi je vrana prišla pokazati, da je le našla kos hrane, ki sem ji ga namenila. Počutila sem se ponosno. Po tem pa sem bila priča vrani, ki je umorila goloba tako, da ga ja poslala v okno. Ta prizor me je za nekaj časa odvrnil od podviga. Nisem mogla iz svoje človeške kože. Na koncu sem se vseeno odločila za pristop. Našla sem vrsto navodil, ki sem jim poskušala slediti in proces dokumentirati. Čez nekaj časa bi si želela, da me začnejo prepoznavati.

Isidora Todorčić

navodila in fotografija

NAMESTO UVODA

Da se je mogoče z živalmi pogovarjati, da jih je mogoče slišati in razumeti, so ljudje domnevali že od nekdaj. Ko smo odrasčali, nam je babica pravila, da lahko na kresno noč prisluhnemo živalim, njihovim pogovorom, seveda pa da moramo imeti pri sebi praprotno seme, ne da bi vedeli zanj... Nikoli jih nismo slišali. Pripovedujejo tudi o kralju, ki da je imel čudežni prstan. Dokler se mu je blestel na roki, se je lahko pogovarjal z živalmi, s ptiči, ribami. Ko pa mu je slavček zažgolel na uho neprijetno novico, je prstan zavrgel in pogovorov z živalmi je bilo konec...

How to befriend a crow can be as easy as following a few simple steps to entice these inquisitive and interesting birds.

1. Find out what they like and dislike. ...
2. Create a quiet environment. ...
3. Offer their favorite treats. ...
4. Establish a feeding routine. ...
5. Add a bird bath. ...
6. Be patient and test different foods if needed. ...
7. Keep your distance.

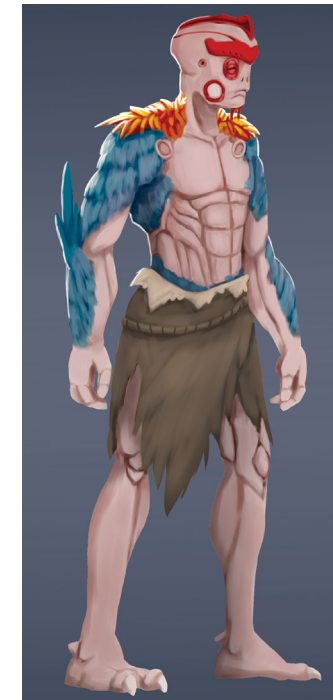

Mutacija živali

Pri temi človek in žival me je zanimal psihološki pristop človeka do živali. Kaj prepoznavamo kot žival oziroma kdaj postane žival več kot žival? Za svoj subjekt sem izbral petelina, pritegnila me je njegova barvitost, zanimiva pa se mi je zdela tudi povezava ptičev z različnimi miti, v katerih se ptice pojavljajo, še posebej so tu izstopale harpije. Poleg tega je perutnina najbolj priljubljeno meso po svetu, kar dodatno poudari vprašanje, kaj obravnavamo kot žival. Na to temo sem ustvaril 5 stopenj, kjer lahko vidimo postopno mutacijo živali v humanoidno/antropomorfno bitje in sami določimo, kdaj bi se naš odnos do subjekta spremenil. Pri kompoziciji dela sem se zgledoval po evolucionarnem traku, kjer so figure postavljene v najbolj reprezentativnem položaju, njihova evolucija pa poteka od leve proti desni, kjer je leva skrajna figura prva stopnja evolucije. V zgornjem desnem kotu sem dodal tudi primerjavo velikosti s človekom povprečne višine (180 cm), saj so velikosti naslikanih figur le reprezentativne.

Jon Kušar

digitalna tehnika

Primerjava velkosti z človekom (180cm)

Stopnje morfoze

V seriji Stopnje morfoze k sliki pristopam na drugačen način, saj v sliko vpletam dodaten element svetlobe, ki prihaja izpod površine, kar je tehnično podobno vitražem in slikanju na steklo. Za tak pristop sem se odločil iz dveh razlogov: tehnično zato, ker me zanima element prosojnosti barve, idejno pa zato, ker ljudje v današnjem času pogosto opazujemo podobe, ki se prikazujejo na zaslonu.

Vsebinsko serija naslavlja faze procesa rasti organizma, formiranja embrija, ki je skupno nastanku človeka in živali. Četudi se človek miselno in družbeno precej razlikuje od drugih živalskih vrst, je tako telesno kot tudi genetsko žival, ki se rodi kot sesalec, vendar ga drugačnega dela kompleksen sistem jezika in objektov, v katerem je vzgojen. Sliko postavljam kot formo, ki meji med jezik in objekt ter med objekt in organizem, objekt, ki pravzaprav oblikuje miselni sistem človeka. V tem smislu je ključna sodobna tehnologija, ki s projiciranjem podob usmerja, miselno izoblikuje in organizira ljudi v sedanjosti.

Domen Hitrec

akril in olje na LED panel

Zomy XX:0 Pri projektu gre za dvoumno preigravanje asociativnega dojetja podobe; bolj točno, bistvo lovi stičišča in točke razveze v odnosu človek – žival. Delo je disjunkcija, ki skozi ambivalenco ponuja vsaj eno ali več možnosti interpretacije in se izjavlja z modaliteto vizualnega prepletanja paradoksalnih znakov, ki subjektu pomagajo graditi prostor asociacije.

Sara Skenderija

*mešana tehnika
na PVC/usnje*

Smrti ni Pri projektu sem želela poudariti štiri vidike, ki so mi tudi osebno zelo blizu in o katerih veliko razmišljam. So del mene in mojega načina življenja.

Prvi je spoštovanje in občudovanje živali, za katerega menim, da ga v vsakdanjem življenju velikokrat zmanjka. Gre za to, da vidimo vrednost v živem bitju, pa naj bo to človek ali žival. Gre za veselje nad življenjem in hvaležnost, da smo lahko del tega sveta. Je zavest o tem, da je svet izjemen in čudovit, tudi če imamo v življenju take in drugačne izzive, razočaranja in žalovanje. Ko pogledamo skozi okno, zunaj ni puščava, ampak je svet poln rastlinja, žuželk, ptic in drugih raznoraznih živali.

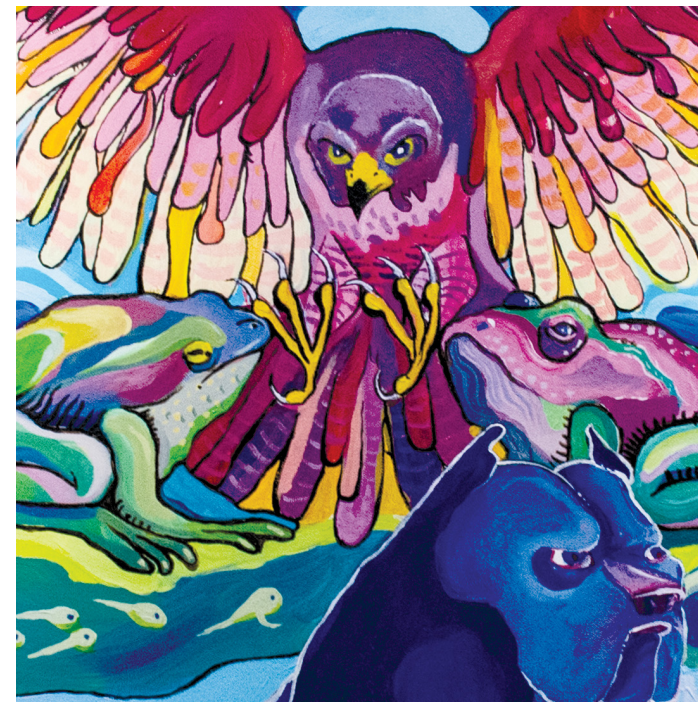
Drugi vidik je moja »filozofija« o povezanosti vsega z vsem. To deloma izvira iz mojega zanimanja za azijske filozofije, o katerih sem poslušala več predavanj. Sama pa dodajam tudi svoja razmišljanja. Gre za to, da ne moremo s prstom pokazati nase in reči: »To sem jaz.« Bili smo tudi dojenčki in nekoč bomo starci. Vsak trenutek smo drugačni in edina stalnica je sprememba. Zanima me prehajanje v vse in enost z vsem okrog nas. Naš odnos z živaljo se ne konča pri tem, da nam daje mleko, meso itd., ampak pomeni, da smo povezani na neki globlji ravni. Rada bi prikazala neko krožnost in prehajanje enega bitja v drugo.

Tretji vidik je moje zanimanje za simboliko. Celotna slika bo prepredena s simboli, saj tako človek skozi žival izraža sebe. Kako vidimo živali, veliko pove o nas samih.

Četrti poudarek pa je povezan z naslovom slike, to je »Smrti ni«. Gre za zavedanje lastne umrljivosti, a hkrati znova za povezanost z naravo. Na naslov slike sem pomislila, ko sem prebrala citat: »Kdor misli, da je smrt konec, ima zelo egocentričen pogled na svet.« Seveda smo pomemben del kozmosa, a hkrati z našim koncem ni konec tudi vsega življenja. Narava bo še vedno živela, cvetela, se spreminjala. Ta pogled mi omogoča nekakšno pomiritev z lastno umrljivostjo.

Amadeja Gvendolina
Završnik

akril na platno

**ANIMALITY IN HUMAN,
HUMANITY IN ANIMAL**

Video prikazuje in reprezentira odnos človek – žival. Posebej preučuje kontradiktoren odnos človeka do živali. Na primer, vedno bolj crkljamo in božamo svoje živali, torej ljubljenske, ki jih je vse več v naših domovih. Obenem pa beležimo ogromen porast konzumacije, porabe mesa in na splošno izkoriščanja živali, od izkoriščanja živali za pridobitev živalskih proizvodov (meso, mleko, jajca ...) do poskusov na živalih in tako naprej. Živali so za nas hrana, ugodna in prijetna družba ter doživljaj, doživetje narave.

Vsako naše dejanje ima posledice, posredne in neposredne. Na primer, ko človek (»lovec«) ubije, ustrelj leva, je ta lev mrtev (neposredna posledica). Človek si izbere leva, ki ga bo ustrelil, tako kot levi sami izberejo svojega alfa po grivi – tisti z večjo, bolj košato grivo je alfa. Potem ko je tak lev (alfa – vodja tropa) ubit (neposredna posledica!), se drugi samci v tropu borijo za mesto alfa – vodje tropa. Ko en lev zmaga in postane vodja tropa, pobije vse mladiče tega tropa, da bi izločil konkurenco. Levinje (matere) odidejo, da bi zaščitile svoje mladiče, in tako se razdelijo, uničijo sami tropi, njihova organiziranost, sistematika, na ta način pa se jim zmanjša možnost preživetja (neposredne posledice).

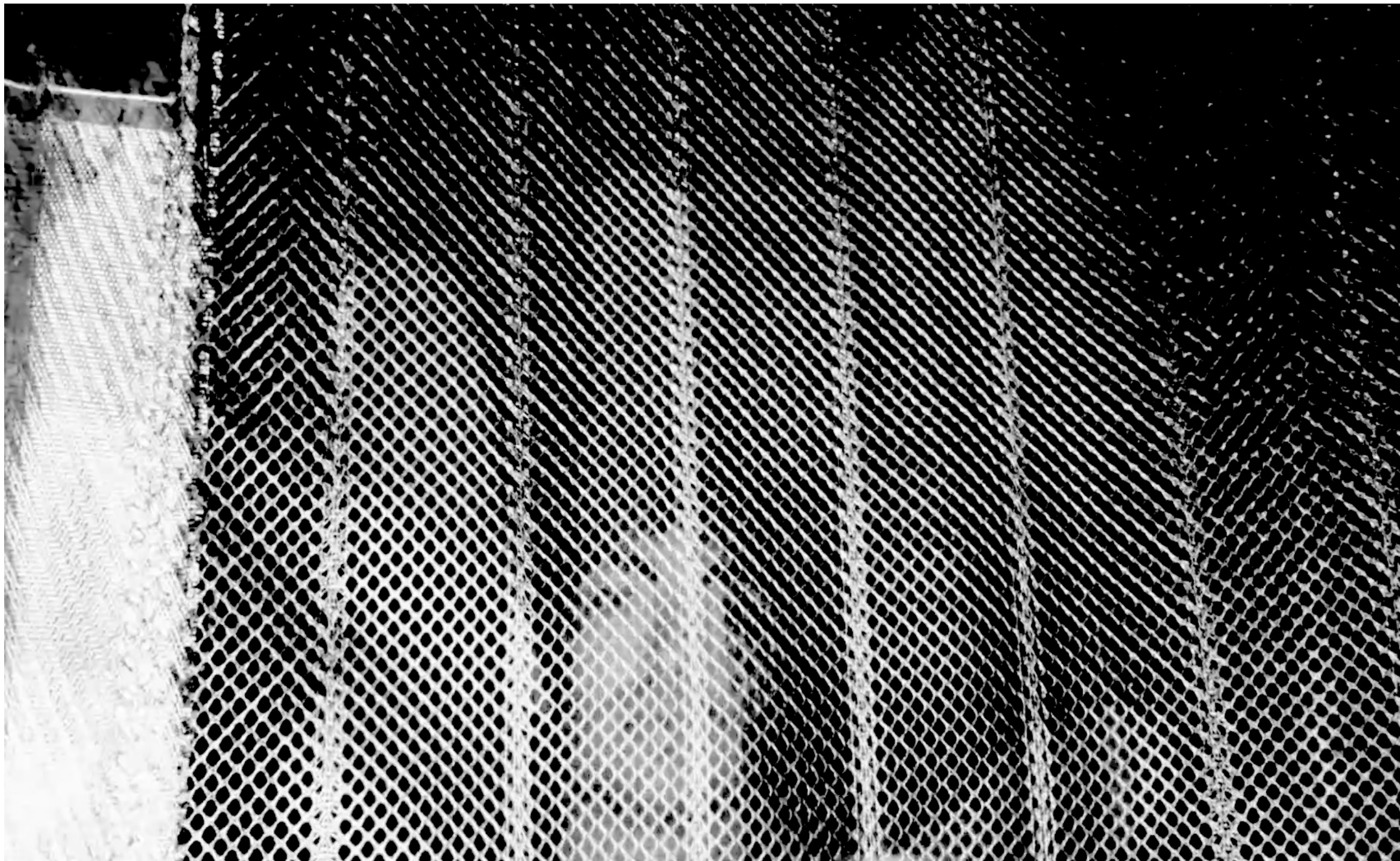
»Dogs never bite me, just humans.« (Psi me nikoli ne ugriznejo, samo ljudje.) Marilyn Monroe

Antropocentrizem ne sme biti značilnost antropocena, antropocentrizem navsezadnje ni vzdržen. Rešitev je v sinergiji, skupnem sobivanju, ohranjanju biotske raznovrstnosti in ravnovesja.

Mark Šircel

video

Človek je ž(iv)al

V skupinskem projektu želimo skozi različne motive raziskovati odnos človeka do živali, pri čemer smo se osredotočili na tri teme: eksperimenti/testiranje na živalih; reja živali in onesnaževanje. V procesu raziskovanja smo eksperimentirali tudi z materialom in novimi tehnikami ustvarjanja. Cilj projekta je spodbuditi gledalca h kritičnemu mišljenju o našem odnosu do okolja in živali.

Liza Jutra Norčič, Gal Tič,
Klara Maček, Stela Primc
in Vesna Markič

mešana tehnika

**grafična podoba
kot likovno delo**

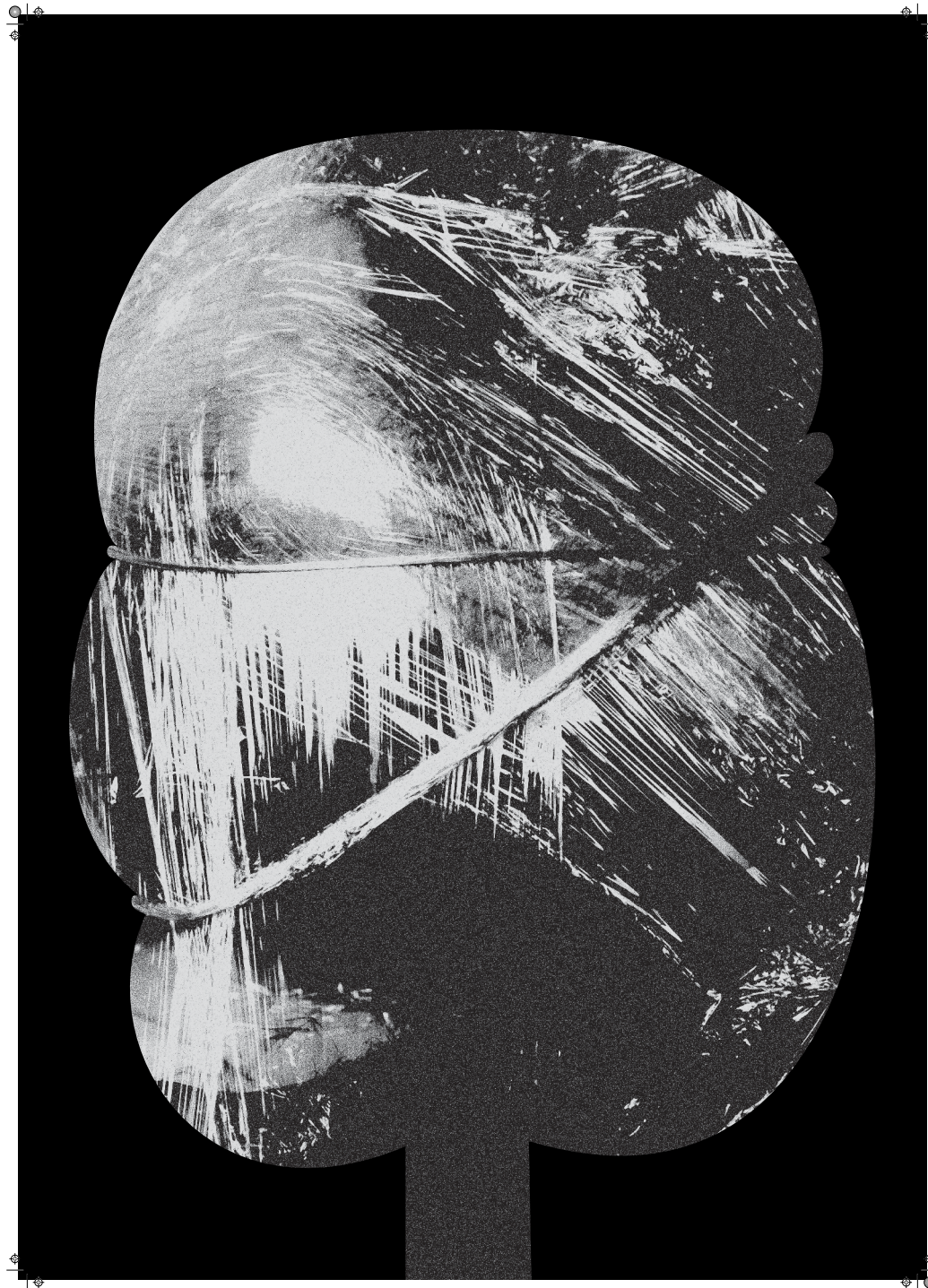
Grafična identiteta dogodka je pogostokrat pozabljeno pol-likovno delo, ki skozi principe likovnosti poveže različne sodelujoče elemente v kohezivno doživljanje. Produkt tega razmišljanja je (skoraj abstraktna) forma, ki uteleša dihotomijo naslova in tematike razstave, na naslednjih straneh pa je nabran različni vizualni material, na katerem omenjena forma temelji, je bil del raziskovanja tematike ali pa fizične izvedbe grafične identitete.

Simbolika forme izhaja iz sesalčevega fetalnega stanja v maternici, a prikazan zarodek nam ne ponudi odgovora na to, ali je živalski ali človeški, torej nam dovoljuje, da o njem razmišljamo kot o enem ali drugem ter tudi obojem hkrati. Plastična tekstura, ovita okoli organskega materiala opozori na dihotomijo antropocena in srečanja perfektne sintetičnega s pomanjkljivo naravnim.

Tim Topić
in Jan Kranjec

Glede na širok spekter raziskovanj na tej razstavi je takšna pol-abstraktna forma potrebna, saj se z zabrisano motiviko ne odtuja od nobenega dela (in s tem nehote približuje drugemu) zaradi tako interpretacijsko odprte likovne in kontekstualne vrednosti.

*digitalni in ofsetni tisk,
digitalna in analogna
fotografija*

mentorica
somentor
opisi del
uvodno besedilo
izdajatelj

grafična podoba razstave
oblikovanje naslovnice
oblikovanje vsebine
fotografije del

tisk
lektura
naklada

prof. dr. Uršula Berlot Pompe
Tim Prezelj
avtorji del
Uršula Berlot Pompe in Tim Prezelj
Univerza v Ljubljani, Akademija za likovno umetnost in oblikovanje,
zanjo Alen Ožbolt, dekan

Jan Kranjec in Tim Topić
Jan Kranjec
Tim Topić
Tim Topić

Matformat d.o.o.
Dominatus digital d.o.o.
50 izvodov

Ljubljana, september 2022

Univerza v Ljubljani
Akademija *za likovno umetnost
in oblikovanje*

PRIRODOSLOVNI MUZEJ SLOVENIJE
200 LET

Financira
Evropska unija

KULTURA

Svet za umetnost Univerze v Ljubljani

Humanistika,
to si ti!

Financira Evropska unija. Za izražena mnenja in stališča odgovarja samo avtor (ali avtorji) in ne odražajo nujno stališč Evropske unije ali Izvajalske agencije za raziskave. Niti Evropska unija niti Izvajalska agencija za raziskave nista odgovorni zanje.

V sodelovanju s Svetom za umetnost Univerze v Ljubljani.

Rilind Beqolli
Jera Dacar
Domen Hitrec
Jan Kranjec
Jon Kušar
Miha Livk
Klara Maček
Vesna Markič
Meta Mramor
Liza Jutra Norčič
Stela Primc
Mori Sikora
Sara Skenderija
Mark Šircel
Gal Tič
Isidora Todorčić
Tim Topić
Amadeja Gvendolina Završnik

Financira
Evropska unija

KULTURA

Svet za umetnost Univerze v Ljubljani

Univerza v Ljubljani
Akademija za likovno umetnost
in oblikovanje

